

male ühhe ramato, mis würsti issa ütles firjotand ollewad.

Öh kui suur rõõm olli würstil, et ommast issast jälle sannumid sai, ja temma tahtmist olli täita sanud. Küüs sūs ka veel pumeistri käest, kas keik issa mele járrele olnud? Pumeister kostis: „Minno tõ on keik walmis, agga nüüd on maalmeistert veel tarvis, kes keik peab ülle malima, — mis minna selle aia sees ollen teinud — fuidä teile, mo armolinne würst, selle ramato seest loete, mis teie omma issa teile firjotanud.“

Ramato sees olli luggeda: et issa poega süddamest tännab, et omma pumeistri saatnud, kes keik ta tahtmist mõda hästi teinud, ja et nüüd süddamest passub, maalmeistert ka sata, kes keik pumeistri tööd ülle wöötaks malida.

Jä filmapisk andis würst ühhe liggi olleja teenrile käsko, maalmeistrit ennese jure kutsuda. Ja kui ta würsti jure olli läinud, räkis würst temmale, mis arro pumeister olli tonud, ja käskis tele walmistada. Kui maal-

meister pumeistri näggi walgis ridis würsti ees seiswad, aias ta silmad õiete pärani, ja arwas kül, et nüüd surm temma kätte pididi tullema. Ja walleks ei wõtnud ta sedda ennam aiada, sel kombel taewas käia, fest et ta sedda osja isse würsti ees töeks olli fiitnud. Agga se teggi kül temma pea kirjuks, mil visil pumeister ellusse jänud, ja hafkas häddoga mötlema, et se ehk nenda wõib olla, et inuimenne ommas pattusses lihhas taewa ja sealt jälle taggasி saab. — Ra temmale sai pu-hunnik ülles pandud, ja raimat fasa antud. Ja nenda läks ta pintsel veus pu-hunniko sisse. Kui se põllesma pandi, ja tusli tedda körwetas, farjus mees kül sure healega, agga kes wõis tedda aidata; ta pididi jo sedda ülle malima, mis pumeister olli teinud. Agga tännini ei olle veel temma taggasி tullemisest föppagi kuulda olnud, — ja sünib arwata, et ta wist talgi taggasி ei tulle, egga sa tulla.

Mis ammo sündind faugel maal,
Se sünib siin ka meie aal;